

ת"פ 40854/06/14 - מדינת ישראל נגד סעיד אברהים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 40854-06-14 מדינת ישראל נ' אברהים (עציר)

לפני
כב' השופט מרדכי כדורי
מדינת ישראל
בעניין:

המאשימה

נגד

סעיד אברהים (עציר)

הנאשם

גזר דין

הרקע:

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו שנתנה במסגרת הסדר טיעון, בשלוש עבירות של גניבת רכב לפי סעיף 413ב(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, שלוש עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 סיפא לחוק הנ"ל, עבירה של מסירת ידיעה כוזבת לפי סעיף 243 סיפא לחוק האמור, שתי עבירות של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק הנ"ל, שתי עבירות של שימוש במסמך מזויף לפי סעיף 420 לחוק האמור, שתי עבירות של התחזות כאדם אחר, לפי סעיף 441 רישא לחוק הנזכר, ארבע עבירות של נהיגת רכב מנועי ללא רישיון לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה תשכ"א-1961 וארבע עבירות של נהיגת רכב מנועי ללא ביטוח בתוקף לפי סעיף 2(א) לפקודת רכב מנועי תש"ל-1970.

2. כתב האישום המתוקן בשביעית, בו הודה הנאשם, כולל בחובו ארבעה אישומים. בחלק הכללי של כתב האישום פורט כי הנאשם פנה למעסיקים שונים על מנת להיקלט אצלם לעבודה כנהג משאית. בכוונת הנאשם היה לקבל לרשותו כלי רכב, ולאחר מכן לגנוב אותם לבדו, או בצוותא עם אחרים.

בחלק מן המקרים הנאשם הצטייד מבעוד מועד במסמכי זיהוי מזויפים וברישיונות נהיגה זמניים מזויפים, על מנת להסתיר את זהותו האמתית ואת העובדה שרישיון הנהיגה שלו פקע ביום 9/9/2010.

כמו כן, בחלק מן המקרים יצר הנאשם קשר עם גורמים ברשות הפלסטינאית, על מנת להעביר לרשותם את המשאיות הגנובות.

בנוסף, בחלק מן המקרים עשה הנאשם שימוש במכשירי טלפון סלולריים "מבצעיים" על מנת למנוע

את איכוננו וזיהויו. מיד לאחר גניבת המשאית ניתק הנאשם את מכשיר הטלפון המבצעי בו עשה שימוש באותו אירוע.

3. על פי עובדות **האישום הראשון**, הנאשם התקבל לעבודה בחברת א.מ.ד. שירותי כבישים בע"מ, לאחר שהציג עצמו בכזב כמי שמחזיק ברישיון נהיגה בתוקף.

על אף שרישיון הנהיגה של הנאשם לא היה בתוקף, כאמור, הוא נהג במשאית במהלך שבועיים ימים, בהזדמנויות שונות, במסגרת עבודתו בחברה הנ"ל.

ביום 26/8/2013 גנב הנאשם את משאית החברה. באותו יום בשעה 5:00 התקשר הנאשם לבעל החברה, מר אבי שמכה, הודיע לו כי המשאית נגנבה וטען כי הוא אינו יודע על כך דבר. בהמשך מסר הנאשם הודעה במטרה בה טען כי המשאית נגנבה וכי הוא אינו יודע על כך דבר.

ערכה של המשאית היה כ- 98,000 ₪.

על פי עובדות **האישום השני**, קשר הנאשם קשר עם אחרים ברשות הפלסטינאית, שזהותם אינה ידועה, לגנוב משאית ולהעבירה לשטחי הרשות הפלסטינאית.

לצורך ביצוע העבירות השיג הנאשם בדרך שאינה ידועה תעודת זהות ורישיון נהיגה זמני מזויפים, הנושאים את פרטיו של אחד, חאלד חמדאללה. תעודת הזהות המזויפת נשאה תמונה של אדם שזהותו אינה ידועה.

בנוסף רכש הנאשם מכשיר טלפון סלולרי מסוג טוקמן, שאינו מאפשר את זיהויו של המשתמש.

על בסיס המסמכים המזויפים וזהותו של חמדאללה הנ"ל, התקבל הנאשם לעבודה כנהג משאית בחברת עינב הובלות בע"מ.

ביום 16/12/2013 בשעה 16:00 קיבל הנאשם לרשותו משאית וארגז קירור של חברת עינב הנ"ל, אשר שוויים כ- 88,000 ₪, וזאת במטרה שייסע לביתו וישוב עמה לעבודה למחרת היום.

בסמוך לאחר קבלת המשאית הנאשם גנב אותה והובילה בעצמו או יחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה לכיוון שטחי הרשות הפלסטינאית, ניתק את מכשיר הטלפון הנ"ל ולא שב להתייצב במקום העבודה.

הנאשם מסר את המשאית לתושב הרש"פ, פדל אלקואסמה, זאת לאחר שבמסגרת הקשר קיים עמו הנאשם מגעים טלפוניים לפני ואחרי שגנב את המשאית, לשם תיאום העברת המשאית לידי.

על פי עובדות **האישום השלישי**, הנאשם יצר קשר עם אחרים ברשות הפלסטינאית, שזהותם אינה

ידועה, לגנוב משאית ולהעבירה לשטחי הרשות הפלסטינאית.

לצורך ביצוע העבירות השיג הנאשם בדרך שאינה ידועה תעודת זהות ורישיון נהיגה זמני מזויפים, הנושאים את פרטיו של אחד, ג'ודה האני. תעודת הזהות המזויפת נשאה תמונה של אדם שזהותו אינה ידועה.

בנוסף רכש הנאשם מכשיר טלפון סלולרי נוסף מסוג טוקמן, שאינו מאפשר את זיהויו של המשתמש.

על בסיס המסמכים המזויפים וזהותו של האני הנ"ל, התקבל הנאשם לעבודה כנהג משאית בחברת כל בו לה גרדיה בע"מ, אצל המעסיק גיא מאליק.

ביום הראשון לעבודתו, 2/1/2014, קיבל הנאשם לרשותו לצרכי העבודה משאית של החברה, אשר שוויה כ- 200,000 ₪.

בהמשך היום הנאשם גנב את המשאית והובילה בעצמו או יחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה לכיוון שטחי הרשות הפלסטינאית, ניתק את מכשיר הטלפון הנ"ל ולא שב להתייצב במקום העבודה.

על פי עובדות **האישום הרביעי**, ביום 8/6/2014 נהג הנאשם ברכב מנועי ללא רישיון נהיגה בתוקף וללא ביטוח חובה בתוקף.

תמצית טיעוני הצדדים:

4. בטיעוניה לעונש ביקשה המאשימה לראות את מעשיו של הנאשם שלא מנקודת מבט פורמלית, אלא אנושית. המאשימה ביקשה לשים דגש על קורבנות העבירה, בעלי עסקים העמלים לפרנסתם ולפרנסת עובדיהם. אלו נתנו אמון בנאשם והפקידו בידיו משאיות יקרות ערך השייכות להם, במסגרת העסקתו כנהג. לעומתם, הנאשם פעל בתעוזה, רקם מראש את התוכנית לגנוב ממעסיקיו את המשאיות ולהעבירם לשטחי הרש"פ מבלי להיתפס, תוך שהוא מנצל את תום לבם.

המאשימה טענה כי הנאשם לא מעד מעידה חד פעמית, אלא תכנן היטב את ביצוען של העבירות, הצטייד במסמכים וטלפונים, קשר קשר עם אחרים וחבר לאחרים בשטחי הרש"פ.

אשר לנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירות טענה המאשימה כי מעבר לשווי המשאיות, שלל הנאשם את יכולתם של המעסיקים להתפרנס.

המאשימה הוסיפה וטענה כי הנאשם פגע בקניינו של הציבור, בטחונו האישי, אמונם של בני האדם זה בזה, בשמם הטוב של האנשים אליהם התחזה ופגע בהתנהלות גופי החקירה בכך שמסר הודעה כוזבת.

כמו כן העמיד הנאשם בסכנה אזרחים תמימים, בעת שנהג ברכב ללא רישיון בתוקף.

לטענת המאשימה, יש לקבוע לכל אחד מן האירועים מתחם ענישה נפרד, שכן אלו נעשו בזמנים שונים, ובכל אחד מהם נפגע קורבן עבירה אחר. לטענתה, מתחם הענישה לכל אחד מאישומים 1 - 3 נע בין 24 חודשי מאסר בפועל לבין 48 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס בערך המשאית שנגנבה, פסילת רישיון נהיגה ממושכת ופיצוי למתלונן. מתחם העונש שביקשה המאשימה לקבוע בנוגע לאישום 4 נע בין מאסר על תנאי לבין 8 חודשי מאסר בפועל, ופסילת רישיון נהיגה.

לסברת המאשימה העונש המתאים לנאשם מצוי באמצעו של כל אחד ממתחמי הענישה הנ"ל. לנוכח עברו הפלילי והתעבורתי של הנאשם, האמור בתסקיר שירות המבחן בעניינו, הודאתו ומצבו הכלכלי, ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם עונש כולל של 7 שנות מאסר, קנס, פסילת רישיון נהיגה ופיצוי לנפגעי העבירה.

5. ההגנה טענה כי עומדת לנאשם "מעין טענת הגנה מן הצדק" בשל אכיפה בררנית. לטענתה, עבירת הקשר מבוססת כולה על מחקרי התקשורת שהוגשו כראיות מטעם המאשימה. כזכור, באישום השני צוין כי במסגרת הקשר שקשר הנאשם לגנוב את המשאית, הוא קיים קשר טלפוני עם תושב הרש"פ, פדל אלקואסמה, לשם תיאום העברת המשאית לידיו. בסופו של דבר, הנאשם מסר את המשאית לאותו אלקואסמה. ההגנה טוענת כי בחיפוש שנערך אצל אלקואסמה נמצאו מכשירי טלפון רבים וכרטיסי סים. אולם, המאשימה לא תחקרה אף אחד מהמכשירים שנמצאו ולא בדקה אותם. נגד אותו אלקואסמה הוגש כתב אישום לבית משפט צבאי, ולבסוף, במסגרת הסדר טיעון, הוא הורשע אך ורק בעבירות של החזקת רכוש החשוד כגנוב ופירוק חלק מרכב, ונידון ל-31 ימי מאסר בלבד. לטענת ההגנה, הימנעותה של המאשימה מלהעמיד לדין את אלקואסמה בעבירה של קשירת קשר מהווה אכיפה בררנית.

עוד טענה ההגנה כי יש לראות את כל מעשי העבירה כאירוע אחד, כמובנו בסעיף 40(א) לחוק העונשין תשל"ז - 1977. לפיכך, יש לקבוע מתחם ענישה אחד לכל האישומים. לסברתה, הענישה לה עתרה המאשימה קיצונית ביותר, ואינה עומדת במבחני הפסיקה.

ההגנה הוסיפה וטענה כי לא הוצגה ראיה לכך שלא שולמו תגמולי ביטוח לקורבנות העבירה, ולא הוגשו הצהרות נפגעי עבירה בעניין זה.

עוד טענה ההגנה כי יש להבחין בין הנאשם, אשר נהג ברכב לאחר שרישיון הנהיגה שלו פקע, לבין מי שנהג ברכב כאשר הוא אינו מורשה כלל לנהיגה.

ההגנה ביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם לכל האישומים נע בין 10 חודשי מאסר לבין 20 חודשי מאסר.

אשר לעונש המתאים לנאשם הפנתה ההגנה לכך שכתב האישום תוקן כך שנמחקו ממנו מספר משמעותי של אישומים. עוד הפנתה ההגנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, מצבו הבריאותי הקשה של אביו, החובות הכבדים בהם הוא שרוי, פרק הזמן הממושך בו הוא נתון במעצר, תפקודו הנורמטיבי במהלך מעצרו, והודאתו, אשר לטענתה לא נתנה כמס שפתיים אלא באופן מלא, לאחר שהנאשם הביע חרטה ואכזבה ממעשיו. הנאשם, לטענתו, מפנים את הפסול שבמעשיו, מבקש לקבל את העונש המגיע לו, אך יחד עם זאת מבקש את רחמי בית המשפט.

ההגנה הדגישה כי יום קודם למעצרו נולדה לנאשם בת, אותה זכה לראות רק במסגרת הדיונים בבית המשפט.

בסופו של דבר ביקשה ההגנה להטיל על הנאשם עונש מאסר למשך 18 חודשים, וכן ביקשה שהפיצוי למתלוננים ישולם בתשלומים שיחלו לאחר שחרורו של הנאשם מבית הסוהר.

6. הנאשם טען כי נקלע לחובות כבדים לאחר שנפגע בתאונה ופוטר מעבודתו. עקב החובות הופנו אליו איומים והוא היה בלחץ. לדבריו, התכוון לעבוד כנהג משאית בחברת א.מ.ד. שירותי כבישים בע"מ למשך תקופה ארוכה. הוא גנב ממנה את המשאית לאחר שבועיים, בשל הלחצים בהם היה נתון. הנאשם טען כי לא ידע שרישיון הנהיגה שלו לא בתוקף. הנאשם שב והודה בעבירות בהן הורשע, הבטיח שלא יחזור לסורו וביקש שתינתן לו הזדמנות.

תסקיר שירות המבחן:

7. שירות המבחן פירט בתסקירו את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם, דימויו העצמי, קשייו, עברו הפלילי ומצבו הכלכלי.

שירות המבחן ציין כי הנאשם הרבה לטשטש את מעורבותו בעבירות בהן הורשע בעבר ולהקטין את חומרת מעשיו, תוך השלכת האחריות להם על גורמים חיצוניים. לנאשם נטייה לריכוז עצמי, תוך קושי משמעותי להכיר בהשלכות ובתוצאות השליליות של מעשיו כלפי הסביבה, כאשר לאחר מעשה הוא מבטא חרטה על ביצועם. להערכת שירות המבחן, החרטה נובעת בעיקר מן ההליכים בהם הוא נתון.

עם זאת, הנאשם מודה בביצוע העבירות, הוא בעל תקשורת טובה ובעל יכולת בסיסית ליצירת יחסים תקינים עם בני משפחתו.

בשורה התחתונה המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל ועונש מאסר על תנאי.

דין ומסקנות:

8. אני מקבל את עמדת ההגנה כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד לכל העבירות בהן הורשע הנאשם.

סעיף 40ג(א) לחוק העונשין מורה:

"הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע."

בפסיקה נקבע כי פרשנות המונח "אירוע" בהוראת החוק הנ"ל תיעשה בהתאם למבחן הקשר ההדוק, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. קשר כזה יימצא בין עבירות שיש ביניהן סמיכות זמנים, או כאשר הן חלק מאותה תוכנית עבריינית, אף אם בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה, ואף כאשר ניתן היה להפריד ביניהן ולחדול לאחר ביצוע כל אחת מהן (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל 29/10/2014). העובדה שמעשי העבירה בוצעו ביחס לקורבנות שונים ובמקומות שונים, אינה מחייבת קביעה כי אין מדובר באירוע אחד, כל עוד המעשים מהווים מסכת עבריינית אחת (שם, כב' השופט פוגלמן, וכן רע"פ 4760/14 קיסלמן נ' מדינת ישראל 7/5/2015).

כפי שעולה מעובדות החלק הכללי בכתב האישום, כל המעשים בהם הורשע הנאשם נעשו כחלק מתוכנית עבריינית אחת, במהלך תקופה של מספר חודשים ובשיטת ביצוע דומה. בהתאם, יש לראות את העבירות כ"אירוע אחד".

9. אין בידי לקבל את טענת ההגנה בדבר אכיפה בררנית. כפי שנפסק:

"מושכלות יסוד הן כי לא כל הבחנה שבין העמדתו לדין של פלוני ובין אי-העמדתו לדין של אלמוני, יהא עניינם קרוב ככל שיהא, הינה הבחנה פסולה המהווה אכיפה בררנית. כך הדבר במקרים שבהם על-אף הדמיון שבין מעשיהם של שניים, קיים שוני אשר מצדיק התייחסות נבדלת בשאלת הגשתו של כתב אישום"

(ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל 14/10/2014).

עוד נפסק כי:

"לשם העלאת טענה בדבר "הגנה מן הצדק", הנשענת על טענה לאכיפה בררנית, יהיה על הטוען להראות, בראש ובראשונה כי מדובר בהבחנה בין מי שהדמיון ביניהם רלוונטי לעניין, במובן זה שהוא מצדיק התייחסות דומה בשאלת הגשתו של כתב אישום. בשלב השני יהא על הטוען להראות כי בבסיס ההבחנה ניצב מניע פסול, בין אם בדמות שרירותיות, התחשבות בשיקולים שאינם מן העניין, או חלילה שקילת שיקולים שאינם ראויים. מטבע הדברים מדובר בשני

שלבים השלובים זה בזה, ואשר רב המשותף להם. הנטל להוכיחם, שאיננו פשוט כלל וכלל, מוטל על הנאשם, באשר הפרקליטות, ככל רשות מינהלית, נהנית מהחזקה לפיה פעולותיה נעשות כדין "

(ע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל 4/8/2008)

בענייננו, אין כל דמיון בין הנאשם, שהינו הדמות המרכזית והבולטת ביותר בכתב האישום, לבין אותו אלקואסמה. יש לזכור כי הודאה בעובדות כתב האישום פירושה שאלו העובדות המהוות תשתית לגזר הדין שייגזר (ע"פ 8314/03 **שיהד נ' מדינת ישראל** 7/6/2005). חלקו של אלקואסמה בפרשייה מוגבל אפוא לקיומן של מספר שיחות טלפון בינו לבין הנאשם, לשם תיאום העברת המשאית הנזכרת באישום 2 לידיו, וקבלת אותה משאית לאחר שנגנבה.

אין צורך לומר כי אין כל דמיון בין מהות מעשיו של הנאשם, היקפם וחומרתם, לבין מעשיו של אלקואסמה, ולפיכך אין בהסדר הטיעון בענייניו של האחרון כדי להצביע על קיומה של אכיפה בררנית.

10. עבירות גניבת רכב פוגעות בפרט ובחברה בכללותה. עברות אלה פוגעות לא רק בקניינו של בעל הרכב, אלא גורמות גם לפגיעה כלכלית בציבור כולו. כתוצאה ממעשי עבירה אלה נאלץ ציבור בעלי הרכב להגדיל את הוצאותיו על מנת להגן על עצמו מפניהן, ולשאת בעלויות ביטוח גבוהות יותר על מנת לצמצם את הנזק הכלכלי העלול להיגרם לו כתוצאה מהן. מובן כי הצער, עוגמת הנפש והטרדות המרובות הנגרמות לבעל הרכב אינם בני הגנה.

בהתייחס לעבירת גניבת הרכב ציין בית המשפט העליון כי:

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך."

(ע"פ 11194/05 **אבו סבית נ' מדינת ישראל** 15/5/2006)

למעשיו של הנאשם נודעת חומרה יתרה. **ראשית**, הנאשם גנב משאיות, אשר ברגיל שווין הכספי גבוה מזה של כלי רכב פרטיים. עם זאת, אין מדובר במשאיות בשווי רב ביותר, כפי שהיה בחלק מן הפרשיות בפסיקה אליה הפנתה המאשימה בטיעוניה. **שנית**, הנאשם גנב את כלי הרכב ממעבידיו, או ממי שהוא הטעה אותם לחשוב שהם כאלה. בכך פגע הנאשם באמונם של המעסיקים, תוך שניצל לרעה את תום לבם ואת שגרת עבודתם, וגרם להם למסור לו את מפתחות כלי הרכב. **שלישית**, גניבת משאית המשמשת לעבודה מונעת מבעל העסק להמשיך ולעשות בו שימוש לצרכי עבודה, מקשה על התנהלותו ועמידתו בהתחייבויותיו ללקוחותיו, וגורמת בכך לנזקים עקיפים רבים.

יוער כי הנסיבות הנ"ל מבדילות בין עניינו של הנאשם לבין האירועים הנדונים בחלק ניכר של הפסיקה אליה הפנתה ההגנה בטיעוניה.

11. בשניים מן המקרים הנאשם התחזה לאדם לאחר. בכך פגע הנאשם גם באותם אנשים להם התחזה, וגרם להם טרדה ועוגמת נפש.

12. לא ניתן לקבל את טענת הנאשם בדבריו לבית המשפט כי לא ידע שרישיון הנהיגה שלו לא היה בתוקף. ראשית, טענה זו סותרת את עובדות כתב האישום בהן הנאשם הודה (ראו סעיפים 3 ו-4 לחלק הכללי). שנית, טענה זו אינה מתיישבת עם העובדה שהנאשם הורשע בעבירה קודמת של נהיגת רכב מנועי לאחר שרישיון הנהיגה שלו פקע, אותה ביצע ביום 16/9/2011, קודם שביצע את מעשי העבירה בהם הורשע בהליך זה.

עבירה של נהיגה לאחר שתוקף רישיון הנהיגה פקע, כשהיא לעצמה, אינה בעלת חומרה יתרה. כך, כאשר רישיון הנהיגה פקע בפרק זמן של עד 6 חודשים קודם לאירוע, מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט בלבד, והנהג אינו נדרש להתייבב בביהמ"ש.

ברם, ככל שמתארך משך הזמן שחלף מאז פקיעת הרישיון ועד למועד הנהיגה הולך ומטשטש ההבדל בין נהיגה בזמן פקיעה לבין נהיגה בהעדר רישיון נהיגה. נהג אשר אינו מורשה לנהוג זמן רב נדרש לנקוט מספר פעולות לשם חידוש רישיונו, ובכלל זאת בחינה של כישורי הנהיגה שלו.

בעניינו, מדובר בפרק זמן שאינו מבוטל, המחייב עמידה בתנאי רשות הרישוי לשם חידוש הרישיון, ומכך יש להסיק כי נובעת סכנה מנהיגה זו. עם זאת, אין בפרק הזמן האמור, כשהוא לעצמו, כדי להביא למסקנה שהנאשם העמיד את המשתמשים בדרכים בסכנה ברמה דומה לנהג שאינו מורשה או לנהג בזמן פסילה.

עבירה של נהיגת רכב מנועי ללא ביטוח חובה עלולה לגרום לקשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונת דרכים אם תתרחש בעת הנהיגה, ולהטלת הנטל הכלכלי הנגרם מן התאונה על כתפי הציבור.

13. אין ספק שהנאשם ביצע את מעשיו לאחר תכנון מראש. מדובר בתוכנית עבריינית נועזת, מתוחכמת ומתוכננת לפרטים. הנאשם רקם מזימה עבריינית שנועדה לא רק להפיל בפח בעלי עסקים תמימים ולגנוב מהם משאיות המשמשות אותם בפעילותם העסקית השוטפת, אלא גם להיעלם מבלי להותיר עקבות.

הנזקים שעלולים היו להיגרם כתוצאה מביצוע העבירות פורטו לעיל.

הנזקים שנגרמו בפועל ממעשיו של הנאשם דומים לנזק האמור. מר גיא מליק, קורבן העבירה באישום מס' 3, העיד כי לא שולמו לו תגמולי ביטוח בגין גניבת המשאית, בנימוק שמפתחות המשאית נמסרו לנאשם (עמ' 77 לפרו' ש' 7 - 8, עמ' 98 לפרו' ש' 1 - 2).

אולם, גם אם למי מהמעסיקים האחרים שולמו תגמולי ביטוח בגין הגניבה, הרי שבמקרה זה הנזק הישיר נפל על כתפי חברת הביטוח, וממנה לציבור בכללותו, כאמור לעיל.

מכל מקום, בכל האירועים נשאו קורבנות העבירה בעצמם בנזקים העקיפים שנגרמו כתוצאה ממעשיו של הנאשם.

הנאשם לא היה מעורב בתאונות דרכים. הנזקים שעלולים היו להיגרם כתוצאה מנהיגתו ללא רישיון וללא ביטוח לא התממשו אפוא.

חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות פורט גם הוא לעיל.

14. בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הנ"ל, נראה לי כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שביצע הנאשם נע בין 3 שנות מאסר בפועל לבין 7 שנות מאסר בפועל.

כמו כן, בשל חומרת המעשים והעובדה כי אלו בוצעו לשם רווח כלכלי על חשבונם של אזרחים תמימים, כולל מתחם העונש ההולם גם קנס. בהתחשב באמור לעיל, במצבו הכלכלי הירוד של הנאשם, במשכו של עונש המאסר המוטל עליו, ובכלל לפיו במקום שבו יש נפגעים יש מקום לתת בכורה לפיצויים, חרף החשיבות הנודעת לסנקציה כלכלית (ע"פ 4666/12 גורבץ נ' מדינת ישראל 8/11/2012), נראה לי כי מתחם הקנס ההולם נע בין 10,000 ₪ לבין 50,000 ₪.

15. לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם הענישה הנ"ל יש להביא בחשבון, לטובתו של הנאשם, את הנזקים שנגרמו ויגרמו לו ולמשפחתו, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתו והעונש שיוטל עליו. עוד יש להתחשב בהודאתו, אשר חסכה מזמנם של עשרות מן העדים המפורטים בכתב האישום ומזמנם של הצדדים, והביאה לחיסכון של ממש במשאבי המערכת. אמנם, הודאת הנאשם ניתנה לאחר שהתקיימו שתי ישיבות הוכחות. אולם, עד לאותו מועד נשמע רק חלק קטן מן העדים. כמו כן, במועד זה הגיעו הצדדים להסדר הטיעון, במסגרתו נמחקו אישומים רבים מכתב האישום. בנוסף, יש להביא בחשבון את נסיבותיו של הנאשם, כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן ובטיעוני ההגנה לעונש.

לחובתו של הנאשם עומד עברו הפלילי, הכולל שתי הרשעות קודמות בשבע עבירות, ביניהן ניסיון להונאה בכרטיס חיוב והחזקת נכס החשוד כגנוב. כמו כן עומד לחובתו של הנאשם עברו התעבורתי, הכולל לא פחות מ-29 הרשעות שונות ומגוונות. בין היתר הורשע הנאשם ביום 19/12/2011 בעבירה

קודמת של נהיגה לאחר שרישיון הנהיגה שלו פקע.

16. בהתחשב במכלול השיקולים הנ"ל נראה לי כי עונש המאסר המתאים לנאשם מצוי במרכז חלקו התחתון של מתחם העונש ההולם, וכי עונש הקנס מצוי בתחתית מתחם הענישה הנזכר.

17. כפי שנקבע בפסיקה, לצורך חיוב נאשם בפיצוי למתלוננים, אין בית המשפט נדרש להוכחה מדויקת של שיעור נזקיו של כל אחד מהם (ע"פ 4666/12 הנ"ל). הפיצוי נועד לסייע, במידה מוגבלת, על דרך של אומדנא דדינא, למי שניזוק מן העבירה, מבלי להידרש לפרוצדורה האזרחית ה"רגילה", ולאפשר גביה באמצעות המרכז לגביית קנסות ולא בהוצאה לפועל (ע"פ 2196/10 **אגבריה נ' מדינת ישראל** 8/3/2012).

בענייננו, יש להבדיל בין הפיצוי המתאים למתלוננים. בעוד גיא מליק העיד בבית המשפט ומסר כי לא שולמו לו תגמולי ביטוח, לא הובהרה נקודה זו ביחס למתלוננים האחרים. בנוסף, שוויה של המשאית שהנאשם גנב ממר מליק גבוה בהרבה משוויין של המשאיות שגנב הנאשם מהמתלוננים האחרים.

18. **אני אפוא דן את הנאשם לעונשים הבאים:**

א. מאסר בפועל למשך 4 שנים שיימנו מיום מעצרו (8/6/2014).

ב. מאסר למשך שנה וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר אם יעבור עבירה של גניבת רכב.

ג. מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר אם יעבור עבירות מרמה לפי סימן ו' בפרק י"א לחוק העונשין, מסירת הודעה כוזבת או נהיגת רכב בזמן פסילה.

ד. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים. הנאשם יפקיד רישיונו או אישור משרד הרישוי על העדר רישיון במזכירות בית המשפט לא יאוחר מיום 10/6/2018.

תשומת לב הנאשם לכך שהפסילה תיכנס לתוקף ביום 10/6/2018, אולם לא תימנה אלא ממועד הפקדת הרישיון או חליפו במזכירות בית המשפט, כאמור.

ה. קנס בסך 10,000 ש"ח ל, או 6 חודשי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים החל מיום 1/8/2018. אולם, אם איזה מן התשלומים לא יבוצע במלואו או במועדו תעמוד מלוא יתרת הקנס לתשלום מיד.

1. פיצוי בסך 20,000 ₪ לכל אחד מן המתלוננים, עדים מס' 1 ו-6 בכתב האישום המתוקן בשביעית, ופיצוי בסך 50,000 ₪ למתלונן, עד מס' 9 בכתב האישום האמור. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט ב-10 תשלומים חודשיים החל מיום 1/8/2018. אולם, אם איזה מן התשלומים לא יבוצע במלואו או במועדו תעמוד מלוא היתרה לתשלום מידי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"א סיוון תשע"ה, 08 יוני 2015, במעמד המתייצבים.